

KESZTHELYI JENŐ

HORGÁSZMORZSÁK

BARBÁR ZÖLDÁR

Az öreget alig tudom hátrább noszogatni, feje a füstbe lóg, melegszik, mint a makk ász. Megviselte a tikkatag májusi éjjel, és győztes csatája a hatórai süllővel. No meg annak áldomása. Attól tartok, hogy csak füstölt porhüvelyével tudok elszámolni a feleségének.

Félelmetes a Mura, az amúgy is szeszélyes folyó. Az Alpok hóleve csapig duzzasztotta; a holtág torkolatában sárga, aljas uszadékokkal teli víz örvénylik mögöttünk. A legelőt óránként átöblíti, majd visszavonul újabb rohamokra készülve. A patak torkolatában hízott, keveredő víz pörög; a berekfák között időnként meg kell néznünk, hogy vissza tudunk-e majd vonulni emberveszteség nélkül.

Harcsákra várunk. Kálmán akkumulátoros reflektora néha belehasít a holtág torkolatába. Két órája dobálom már a villantót, izomlázam van. Semmi eredmény. Harcsanász idején? Bosszantó.

Béla botjai a patak torkolatának vegyes vízére mutatnak. Meg van győződve róla, hogy az izgága harcsák belebotlanak kövér piócáiba.

Az öreg megembereli magát, szalonnát pirít, kolbászt éget szénné a parázsban. Soha jobbkor. Falatozunk, dicshimnuszok közepette.

És megjön a harcsa! Kálmán úgy hajítja el tenyéryni sonkáját hagymástul, bicskástul, mint jóllakott katona a konzervdobozt. Botja az ágasfának feszülve kecre áll; hajlik, bókol a villás suháng előtte, orsója tehetetlenségének keserveit vijjogja a részvétlen, langyos éjszakába. Automatikusan hárman ugrunk a botra. Kálmán nekifeszül, lámpák fénye táncol a zsinóron, melynek végén tört ágait égnek meresztő uszadékfa tolakodik be a holtág torkába. Alatta nagy harcsa küzd az ár ellen; a rönk egyre beljebb sodródik, a hal meg a nagyfolyóba igyekezne vissza. Kálmán bőszen fárasztja a rönköt, ami mögött isten tudja, hol jár a hal a mederben. Ahogy elnézem, kevesebb zsinórja maradt, mint kötélidege.

Béláról úgy hullanak le a ruhák, mintha nászéjszakára készülődne. Az öreg jajgat, nekem a baráti féltés szárítja ki a számat, de nem tudok közbelépni. Néhány kemény karcsapással eléri a rönköt, megpihen rajta, megkeresi a zsinórt, feje fölé emelve leakasztja az uszadékról, és sprintel visszafelé. Kálmán belerohan a vízbe, összeszedi az öblös zsinórt. A harcsa szépen úszik felfelé folyás ellen, kínzója ott botladozik a nyomában. Vágóhoroggal caplatok utána a zöldártól fuldokló zombékokon.

A harcsa a nagy forgó szélvizehez érve pihenni vágyik. Kálmán nem hagy esélyt neki az erőgyűjtésre, durván kiebrudalja onnan. Zseblámpám fényében a lábunk előtt forgolódik, csiklandozza orrát a farkával. Az alsó pofájában megülő szakállas acél mintha enyhítené kínjait. Békésen pihen meg csizmáink között; üdviválgásainkat visszhangozzák a komor ártéri erdők.

Meleg párákat izzad a májusi hajnal. Kálmán hátán a húszkilós harcsa a "bornyú", néha beleütöm az orrom. Gyertyaslusszal lerohadunk teljesen véletlenül az első falusi kocsmá előtt. A kocsmáros álmos és igen morcos; kis híján a pokolba küld el bennünket.

A buszra váró komák pedig addig licitálnak a harcsára, míg már pénzzel sem győznék. A kocsmárosé marad.

Amíg Béla gatyáját a kocsmárosné lánya szárogatja, kuglizunk egyet.